

har set, nemlig fra udvalget om psykisk handi-cappedes retssikkerhed.

Jeg vil også anføre, at jeg tror også, man skal være forsigtig med alene at være optaget af tekniske svar. Det er jo en kendt sag, at også senildemente vandrer mere, hvis de har nogle bygningsmæssige forhold, der ikke er særlig gode. Det er der mange der har. De vandrer også mere, hvis der ikke er tilstrækkeligt personale til at sikre deres aktivitet dagen igennem, for hvis der er det, bliver de naturligt trætte ligesom andre mennesker.

Derfor er det fantastisk farligt alene at give tekniske eller juridiske svar, fordi hovedsvaret formentlig er det sociale svar, at vi skal skabe gode forhold for de senildemente. Det formoder jeg ikke at Fremskridtspartiet er voldsomt uenig i, og alene af den grund synes jeg, det er vigtigt at lave det her i den store sammenhæng, der gør, at vi trækker den rimelige grænse mellem intervention og frihed.

Så vi kan støtte intentionerne i forslaget, som det ligger, men vi vil godt være med til at vedtage det i en større sammenhæng, og vi glæder os meget til at se lovforslaget.

Inge Refshauge (DF):

I Dansk Folkeparti går vi tøvende ind for forslaget om elektronisk overvågning af senildemente på plejehjem. Som det er i dag, er det jo forbudt at låse dørene for de senildemente personer, også selv om disse personer bor på et plejehjem eller et værested eller en skærmet afdeling. Det er i orden, at man ikke frihedsberøver mennesker med senildemens, og derfor er det svært at undgå en overvågning, selv om vi hellere så en personaleforøgelse på disse afdelinger.

Vi har vel alle sammen på et eller andet tidspunkt mødt en ældre medborger, som virkede helt konfus, og som ikke vidste noget om, hvor vedkommende var, ej heller hvor vedkommen-de boede. Det er ydmygende for disse mennesker og også for deres pårørende, og der bliver efter vores mening gjort alt for lidt ude omkring i kommunerne for at give disse mennesker en ordentlig bolig og et ordentligt personale.

Alligevel må vi sige, at elektronisk overvågning her er det bedste, men vi må drage de pårørende ind i beslutningen, ligesom embedslægen må overtage kontrollen med denne overvågning. Senildemente har meget, meget hårdt brug for trykke rammer i hverdagen; de kan ikke klare at komme væk fra vante omgivelser.

Så selv om det er den næstbedste løsning, elektronisk overvågning, går vi fra Dansk Folkeparti ind for den.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg synes da, det er glimrende, at Fremskridtspartiet har taget det op og skubbet på jævnlige, kan man sige, fordi problemstillingen er jo gammel, og det har taget uendelig lang tid at komme frem til snorene med det, for spørgsmålet om senildementes sikkerhed skal jo finde sin løsning. Ministeren har lige været oppe og love os, at der kommer et forslag til oktober, og at det så også bliver et bredere forslag; det er vel også naturligt, når arbejdet var færdigt 22. januar. Så til oktober kommer der klarhed over, hvad der ligger på bordet.

For dilemmaet består jo i, at mennesker med demens oftest er fuldt myndige, men ikke i stand til at forvalte denne myndighed – det er jo det, der er dilemmaet – og med væsentlig nedsat funktionsniveau. Derfor er de også ude af stand til at overskue konsekvenserne af, hvad det er, de gør. Og forlader de plejehjemmet og går rundt på må og få eller ambulerer, som det hedder, kan de også forville sig ud, oftest på befærdet vej. Det er også sket, at de har lagt sig til at sove; det har været i kældergange, eller det har været ude på trappen på Rigshospitalet. Det blev det jo ikke bedre af.

Lad os nu forudsætte, at det her havde drejet sig om børn, som jo heller ikke kan overskue, hvad det er, de laver, og hvad konsekvenser det har. Så havde vi jo taget konsekvensen af det og låst dørene; vi havde sat gitter for trappen, så de ikke var faldet ned; vi havde i hvert fald aldrig nogen sinde ladet dem være uledsaget udendørs. Det havde vi ikke gjort, fordi vi ville være nervøse for, hvad det var, de kom til. Så på det område har vi i hvert fald ikke talt om elektroniske sladderhanke eller chips i skoene, for så havde man sagt, at det var et omsorgs-svigt.

Jeg tror, løsningen er at erkende den dementes funktionsniveau. Der er det jo på myndighedslovens område ændret sådan, at man godt på det her meget smalle område kan gå ind, og hvis man ikke vil det, så vil jeg da anbefale, at man indretter nogle skærmede afsnit, eller hvad der er endnu bedre – det er optimalt og et godt alternativ – at man laver nogle små bofællesskabslignende boenheder med en fast struktureret dagligdag og med et meget overskueligt miljø.